

Natten mellan den 6 och 7 april 1990 inträffade den största brandkatastrofen någonsin i skandinaviska farvatten 11 sjömil utanför Lysekil. Ombord på en färja fanns ca 500 personer. Ca 300 av dem räddade sig via livbåtar över till assisterande fartyg. Fem tog sig ut ur sina hytter mer än tre timmar efter brandutbrottet när rökdykare väl hade kommit ombord. Först senare konstaterades att 158 människor låg döda inne i fartyget.

Den 19-21 september hölls ett symposium i Göteborg om Scandinavian Star, och frågan som ställdes var varför det omkom så många människor. Hur många hade kunnat räddas om man fått omedelbar assistans med rökdykare, var en annan. Ingen kan lämna något svar, men ett står klart; fler hade kunnat räddas om snar hjälp hade kommit, och det är detta artikeln handlar om.

Följande berörs:

- * Dåliga brandsektioneringar och undermåliga brandredskap.
- * Man lämnade felaktig positionsangivelse när SOS sändes ut.
- * Rökdykare från Norge återkallades.
- * Kaptenen lämnade felaktiga uppgifter om kvarvarande ombord.
- * Upplysningarna från sjöräddningsledaren var ofullständiga och förvirrande.
- * Rökdykarinsatsen från Göteborg blev med anledning härav försenad.

Därefter följer en redogörelse över uppbyggnaden av rökdykarinsatserna, beredskapen i Lysekil där man skulle ta emot fartyget samt något om hur man skall förbättra samordningen och sambandet vid stora insatser.

Klart är, att skadepanoramat blivit helt annorlunda om samlade rökdykarinsatser kunnat göras inom acceptabel tid i stället för att förspillas.